

אימוץ

מתחת לבנגלזים

נכתב בידי *Mike Fidler*
הופיע ב: *JUST FINCHES and Softbills*
תורגם על ידי תומר ג. © באישור כתב העת והמחבר

בקשר להחתמה, הרשו לי לכסות מספר נקודות. העבודה היחידה בקשר להחתמה בפנינים נעשתה על ידי ידידי אישי שלי, קלאוס אימלמן. קלאוס עבד קשה מאוד להוכיח שזברה זכר "הוחתם" על בנגלז. מאמר פחות מפורסם שלו, הצביע על כך שכאשר בפני אותו זכר זברה עמדה הבחירה בנקבת בנגלז או זברה, הוא בחר בזברה. עובדה ידועה היא כי ברווזים "האכלת יד" מוחתמים על אנשים, אך יבחרו ברווז אחר להתרבות עימו. למרות שפעם היה לי Ruddy Shelduck אשר הזכר שלה ניטרף על ידי זאב, ולמבוכתי, החליטה שאני הדבר הכי טוב אחריו, ובילתה את כל עונת הריבוי מתגודדת וכורעת לפני! מי אמר שאין לי סקס אפיל?

ניתן להשתמש בהחתמה גם באופן בונה כפי שהוכח על ידי אדם שהחתיים קבוצה של עגורים נדירים והוביל אותם בנתיב נדידתם הטבעי במטוס מיקרו-לייט, לא שאני מעודד מישהו לחזור על המעשה עם להקה של ברולגה (סוג של עגור גדול ת.ג.).

המדענים הנוטלים חלק בפרויקט המחקר על הגולדיאנים מבצעים בימים אלו ניסוי בחתמה, לכן בטרם יחלוף זמן רב נוכל לפרסם מידע מוחלט יותר.

אם ניקח את כל הנאמר יש הגיון בלהימנע מהעברת יתר לאימוץ, חלקית בגלל, בודאי, שכוונתנו כמגדלים צריכה להיות להגיע לאוכלוסיה המקיימת את עצמה ומתרבה בשבי, ומעניקה לנו יותר הנאה מהמעשה. אבל, בנוסף, קיימת גם סכנה אמיתית שמינים מסוימים יאבדו את היכולת או האינסטינקט לגדל לבד אם יועברו לאימוץ באופן לא בררני במשך דורות רבים.

יש לי למעשה ניסיון עם סינדרום זה. בעבר לא ידענו כיצד לגדל גולדיאנים לבד, לכן באירופה, העברנו אותם לאימוץ במשך דורות רבים. כאשר לבסוף החלטתי שמספיק זה מספיק,

המאמר המופיע בהמשך נכתב על ידי מייק פידלר, מהבולטים במגדלי ציפורי השיר בעולם. המאמר קורא תיגר על תפיסות רבות המקובלות אצל רבים מהמגדלים.

**קריאה מהנה,
תומר ג.**

אנשים רבים חושבים כי אימוץ היא הדרך הקלה, בעוד שלמעשה, אין דבר הרחוק יותר מן המציאות. נדרשות הכנות רבות ומיומנות רבה להעביר לאימוץ מין קשה גידול.

כמובן שקל להעביר לאימוץ מינים עמידים וקלים יותר לגידול, אך השאלה המתבקשת היא אם הם כל כך קלים לגידול, מדוע לטרוח ולהעביר לאימוץ?

קח גולדיאנים לדוגמא. בכדי להעביר לאימוץ גולדיאנים נדרשים שלושה זוגות בנגלזים על כל זוג גולדיאנים. מהם, בצירוף מעט מזל, אפשר לצפות להפיק 20-25 צעירים. באותו מקום המשמש את הכלובים לבנגלזים, אתה יכול לשים שני כלובים לגולדיאנים. מנפח זה, בצירוף אותו אלמנט של מזל, אתה תפיק 25-30 צעירים.

לכן, אין הגיון כלכלי להעביר לאימוץ מינים "קלים", והדבר דורש זמן רב יותר ועבודה קשה מלתת להם לגדל לבד. מלבד החיסרון הכלכלי, מה לגבי האתיקה? יש בחוץ קבוצה חזקה המתנגדת לשימוש באימוץ.

לפחות בחצי הכדור הדרומי, עצם האזכור של אימוץ מוביל לעיתים קרובות לדיון פילוסופי, במקרה הטוב, ולויכוח לוהט במקרה הרע!

לכמה אנשים יש חששות מוצדקים בהקשר לאפקט ההחתמה (מייק פידלר מבדיל, כפי שצריך, בין האכלת יד לבין החתמה, שהם שני נושאים שונים ת.ג.). מבלי רצון לצאת במונולוג

מגדלי התוכים ביססו מספר זנים נדירים מאוד וקשים לריבוי על ידי שימוש בהאכלת יד והעברה לאימוץ על ידי הורים תואמים ומתרבים היטב של זנים אחרים. גני חיות מפורסמים, פרויקטי שימור ומגדלים פרטיים ביססו יונים נדירות ונתונות בסכנת הכחדה על ידי שימוש ב-collard doves ויונים מתורבתות. שימוש באימוץ נעשה בעבודות שימור של עופות דורסים, פסיונים, זרזירים וכו'.

הקריטריון הוא להגיע למספרים מספיקים להבטחת הישרדות המין, בטבע או בתרבות. ברגע שמגיעים למספרים הדרושים, המשימה היא כיצד לגרום למין להתרבות ולגדל לבד. או במילים אחרות, האימוץ הוא אמצעי בדרך למטרה ולא מטרה בעצמה. זה מיותר להיות "בעד" או "נגד" אימוץ, זהו פשוט כלי נוסף בידי המגדל ולא חלופה יעילה כלכלית לגידול עצמי.

אז איך?

ראשית, חשוב לגדל את המאמצים שלך במגורים נפרדים. זה חיוני מכיוון שעל המאמצים להיות נקיים לחלוטין ממחלות. בנגלזים יכולים לשאת מחלות שיהרגו בוודאות את הגוזלים, ואולי אפילו את הבוגרים של מינים אחרים, מבלי להראות סימני מחלה בעצמם. קוקלזומה היא דוגמא טובה. היא כמעט ואינה משפיעה על הבנגלזים אבל יכולה להשמיד בית גידול שלם של גולדיאנים החסרים חיסון טבעי לטפיל זה.

לפני שימוש בבנגלזים לאימוץ חשוב לקחת דגימות צואה טריות מכל הכלובים, לשים אותן במיכל פלסטיק קטן עם מים מזוקקים לשמירה על הלחות, ולקחת אותן במהירות האפשרית לווטרינר לבעלי כנף הקרוב. עדיף לא לקרר אותן וטוב לקחת אותן במהירות, מכיוון שסוגים מסוימים של פרוטוזואות כדוגמת קוקלזומה מתות במהירות כשהן נחשפות לאוויר, וקשות לגילוי כאשר הן מתות.

אינני יכול להדגיש מספיק כמה חשוב לנקות את מלאי הבנגלזים שלך נקי ממחלות. כאשר יש לך מלאי "נקי" שמור עליהם כך. **לעולם** אל תיתן להם להיות במגע עם ציפור שנרכשה לאחרונה, ובאופן אישי, הייתי אומר זאת לגבי שאר בית הגידול שלך. היה קפדני בקשר להיגיינה. לפני כניסה לחדר הבנגלזים רחץ את הידיים ונקוט בכל אמצעי זהירות אם היית במגע עם ציפורים

אז מתי עלינו להעביר לאימוץ?

הסיבה הראשונה והברורה ביותר היא ההופעה של מוטציה חדשה בזן עמיד. רוב המוטציות שנוצרות הן חלשות מאוד ולא שורדות זמן רב בתנאים של כלוב תעופה. אפילו כשהן שורדות, ומטילות ביצים, אי הפוריות נפוצה. הגולדיאנים הכחולים המקוריים הפיקו ביצה אחת פורייה מכל תשע שהוטלו. אם לא היו נעזרים באימוץ, סביר מאוד שהמוטציה הייתה נעלמת. ואל תחשבו שהעברה לאימוץ הייתה קלה בעצמה. הגוזלים של גולדיאנים כחולים היו חלשים מאוד במקורם, ומכיוון שסימון הפה שלהם חסר אולטרא-סגול, גם הבנגלזים נטו שלא להאכיל אותם.

זו גם הסיבה שרוב האנשים אינם משתמשים בגולדיאנים רגילים לאמץ מוטציות. לעיתים קרובות הסימונים בפה ו/או צבע האולטרא-סגול של הנקודות בצדי המקור (פוספורים / gape tubercles) הושפעו גם הם, וגרמו לגולדיאנים הרגילים לסרב לאמץ. לבנגלזים לעומת זאת יש סימון פה משתנה וזו כנראה אחת הסיבות שהם מאמצים כה טובים.

סיבה אחרת פחות ברורה להעברה לאימוץ היא התפרצות מחלה. ישנן מספר מחלות, כמו מגה-בקטריה, אשר כמעט ואינן ניתנות לטיפול תרופתי. החלופה הטובה ביותר היא להקים מתקן חדש עם בנגלזים, ולהעביר לאימוץ עונה שלמה של ביצים, ולהתחיל הכול מהתחלה.

הסיבה האחרונה לשימוש באימוץ היא לבסס אוכלוסייה ברת-קיימא לריבוי בשבי של זנים נדירים וקשים לריבוי בבית גידול. בהקשר זה אני מתייחס לאימוץ במובן הרחב יותר ולא באופן ספציפי על ידי בנגלזים.

נקבות, זה לא יעבוד לעולם, מכיוון ששתי הנקבות בהכרח מסתכרנות על מחזור ריבוי שונה, ואתה תסיים עם ציפור אחת המנסה להטיל ולדגור בעוד השנייה מנסה לגדל את הגוזלים. בדרך כלל עם תוצאות סופניות! זוג סטנדרטי הוא טוב ועובד היטב. נקבה אחת עם שני זכרים צעירים בני שנה עובד היטב גם כן, ושימושי במיוחד כאשר אתה מעביר לאימוץ זנים קשים יותר לאימוץ, או כשיש הטלות גדולות. שלישייה או מספר שלישיות של זכרים בני שנה יכולות להיות שימושיות מאוד. תן להם קופסת קינון וביצי כנריות מפלסטיק או ביצים מקולקלות "לחמם" אותם. ברגע שהם דוגרים, אתה יכול להביא מה שאתה רוצה. ביצים או גוזלים בכל שלב. הם מאוד מגוונים ויגדלו בהצלחה קן מלא גוזלים בגיליים שונים. מאוד יעיל לשימוש חירום. אבל, אל תנסה תרגיל זה עם זכרים בני שנתיים, זה בדרך כלל לא עובד.

טריק נוסף של המקצוע הוא להחתים את הבנגלזים שלך על המין שאתה רוצה שיגדלו. משמעות היא לעולם לא לתת להם לגדל משהו אחר מהמינים שאתה רוצה שיתמחו בהם. זה עובד טוב במיוחד עם המינים הקשים לגידול באימוץ. מגדל הולנדי ידוע הרחיק עד כדי לגדל את הבנגלזים שלו עם הגוזלים של המין שאותו היו צריכים לגדל. הוא אפילו התוודה באוזני, שהוא אפילו נתן לאימוץ ביצי בנגלז לכמה מהמינים הנדירים, בזמן שהבנגלזים גידלו את שלהם! הרשימה שלו של "ריבוי ראשון" הייתה אגדתית!

מזון

תן את המזון הטוב ביותר. הן צריכים להיות הציפורים הבריאות והכשירות ביותר שאתה שומר. הן ישרדו על זבל, אבל בהנחה שאתה שומר בנגלזים בגלל שיש לך זנים נדירים ויקרים. אני אשאיר את שאר הטיעון להיגיון הבסיסי שלך. באופן חכם אף יותר, הדיאטה של הבנגלזים צריכה להיות דומה לזו של המין שאתה רוצה להעביר לאימוץ.

במקרים הקיצוניים יותר, חלק מהמינים הם אוכלי חרקים מובהקים בזמן גידול הגוזלים. זה הזמן שאתה צריך להכיר את הציפורים. חלק מהזנים הופכים טורפי חרקים לחלוטין למשך 4-5 ימים, בעוד אחרים מאכילים חרקים עד סוף הגמילה. אחרים מפסיקים להאכיל חרקים בדיוק לפני היציאה מהקן, וכמובן שחלק, כמו גולדיאנים, לא מאכילים חרקים אף פעם. לכן חשוב לאמן את הבנגלזים שלך לאכול את מה

אני כל כך פרנואידי לגבי מלאי "נקי" שכתבתי לגביו דבר ראשון, בעוד שבאמת, אני מניח, הייתי צריך להתחיל בקניית המאמצים כדבר הראשון.

אם זה אפשרי מומלץ לרכוש ממגדל שיש לו קו טוב של בנגלזים מגדלים. בחצי הכדור הדרומי זה קשה יותר מכיוון שיש פחות. למרות זאת, זה שווה את המאמץ, מכיוון שיש הבדל ניכר בין בנגלזים "רגילים" לכאלה השייכים לקו המיועד לצורך אימוץ.

בכדי ליצר קו טוב של מאמצים, הביצים של הבנגלזים שהם ההורים הטובים ביותר מועברות לאימוץ על ידי הבנגלזים שהם ההורים הגרועים ביותר. לעולם אל תאפשר לביצים של ההורים הגרועים לבקוע. על ידי שמירה על מיון זה במשך שנים תקבל קו של בנגלזים אשר ידגרו על ביצי דינוזאורים!

קביעת מין הבנגלזים קלה ברגע שתופסים את העניין. הנקבות מטילות ביצים והזכרים מפרים אותן! ברצינות, שמעתי על מספר תיאורים, ואני חייב לומר, שאף אחת לא ממש עבדה אצלי. אם יש לך רק מספר קטן, הדרך הקלה ביותר היא לשים זוגות בכלובים עם קופסת קינון. אם הם מטילים ביצים פוריות הם זוג. אם הן מטילות ביצים לא פוריות, לא משנה כמה הן מטילות, שתיהן נקבות. אם אין שום ביצים, כמעט [אבל לא תמיד], באופן בלתי נמנע זכרים. אם אתה שם טבעות פתוחות צבעוניות על הציפורים, אתה יכול לשבת ולזהות את הזכרים כשהם שרים. פיתוח של שיטה זה, שהוא הדרך הטובה ביותר אם יש לך כלוב עם מחיצה אטומה, הוא לשים ציפור אחת בכל כלוב. ודא שאין הן יכולות לראות אחת את השנייה או כל בנגלז אחר, ועזוב אותן לבד ל-48 שעות. משוך את החוצץ בין הכלובים. הזכר ישיר ויציג ישר ואז ניתן לקחת אותו ולסמן בטבעת כחולה [כחול לזכר, ורוד לנקבה]. כל ציפור שלא מציגה תשאיר לפרק זמן נוסף. לפעמים זכר שאינו דומיננטי לא ישיר בפעם הראשונה. אם הוא לא שר ולא מציג בניסיון השני הוא זה היא!

ההחלטה השנייה שצריכה להילקח היא זוגות או שלישיות. לעולם אל תשתמש בזוג מורכב משתי

כופפו פנימה תעבוד היטב. סמן כל ביצה שאתה מעביר עם טוש רגיל עם קצה לבד. זה יאפשר לך לזהות ולהרחיק כל ביצת בנגלז אשר מוטלת לאחר ההעברה. אם תפספס ביצה ותאפשר לבנגלז לבקוע, הם יעדיפו אותו בהאכלה וינטשו את השאר. אז – לא רעיון טוב!

מה לגבי הכלובים?

גודל כלוב אידיאלי הוא כ-40 ס"מ אורך X 35 ס"מ רוחב. בודאי שאינך רוצה שיהיה קטן מדי אבל מנגד אינך רוצה שיהיה גדול מדי. אתה צריך לשמור על הבנגלזים כך שבכל מקום שיהיו בכלוב ישמעו את קריאות הגוזלים. זה מעודד האכלה.

לכלוב צריכים להיות שני מקלות עמידה בלבד, כאשר העליון מונח ישר מתחת לקופסת הקינון, המשמעות היא שהם מבליים את רוב זמנם ליד הגוזלים. מקל העמידה השני צריך להיות נמוך מספיק כך שאם צעיר פורח מהקן מוקדם או נופל הבנגלז יהיה בטוח האכלה נוח.

אני מניח שניתן לכתוב ספר שלם על פירות הטכניקה אבל לסיום, אם אתה גר באזורים קרירים, יש יתרון ששכחתי, וזה במקרים של ציפורים טרופיות הנוטות שלא לדגור, או לדגור קלות, וניתן להשתמש בבנגלז במקום לחמם את קופסת ההטלה או את חדר הגידול.

ולסיום, אפילו שיש לי 11 זוגות בנגלזים, מאז שעברתי לאוסטרליה, מעולם לא היה לי זמן להשתמש בהם.

העברה לאימוץ היא טכניקה משלימה נהדרת אך דורשת עבודה רבה וזמן רב.

אז זוהי "אומנות" האימוץ. אני לא יכול לתת לך פרטים מכיוון שהם תלויים במין, אבל, כדוגמא, עבור מין האוכל רק חרקים המהלך הימים הראשונים, הייתי מסלק את כל הזרעים הקשים, מרסס קלות את החרקים בתמיסה מדוללת של מי דבש ואז מפזר תערובת מולטי-ויטמין/מינרלים עליהם [בעזרת כלי פלפל ישן]. לפני ההאכלה. במינים אחרים אנו לוקחים את הזרעים הקשים אבל משאירים בחירה בין זרעים מונבטים, מזון רך וחרקים.

אחד היתרונות של שימוש בבנגלזים הוא היכולת לבחון את קופסת ההטלה בכל זמן, ולכן מעקב אחר הגידול הוא קל. עם כמה מינים קשים במיוחד, במיוחד אלה עם סימני פה שונים לחלוטין מבנגלזים, עשויה להידרש השלמה בהאכלת יד מזמן לזמן, בעזרת מזרק. אם גוזלים מתים פחות או יותר באותו זמן בכל פעם והבנגלזים עושים את עבודתם, אז יותר מסביר שהבעיה היא בדיאטה שלך. הרגל טוב נוסף הוא לעקוב אחר לשלשת הגוזלים. ברגע שצוברים ניסיון, קל להגיד ממבט אחד האם היא בסדר או לא.

כעיקרון תזדקק לשלושה זוגות בנגלזים לכל זוג ציפורים מהן אתה צריך להעביר לאימוץ. האומנות היא להביא את הבנגלזים למצב בו הם מטילים אחד אחר השני, כך שיש זוג עם 3-4 ביצים טריות כאשר אתה מוכן להעברה. אתה צריך לתפוס את הבנגלזים בתחילת מחזור הדגירה, במיוחד מאחר שלמינים רבים יש תקופת דגירה ארוכה מזו של הבנגלזים. זה חשוב גם מכיוון שמצב המזון המואכל לגוזלים צריך להשתנות עם הגיל. במשך הימים הראשונים הם צריכים לקבל מזון מעוכל חלקית. הבנגלזים עושים זאת באופן טבעי מאחר והציפוי של הזפק תופח והם מפרישים מרק של אנזימים, בהנחה שהם בשלב המתאים במחזור. ככל שהגוזלים מתבגרים ומערכת הבלוטות שלהם מתחילה לפעול, הבנגלזים מאכילים אחוז גבוה יותר של מזון לא מעוכל.

כאשר אתה מעביר את הביצים חשוב לא לגעת בהן עם האצבעות שלך. הזיעה מהידיים תהרוס את המעטה הטבעי המצפה את הביצה ותאפשר לחיידקים לחדור ולמנוע בקיעה. באירופה ניתן לקנות מלחציים מיוחדים להעברת ביצים, אך גם כף פלסטיק שחוממה במים חמים והצדדים

An end view of Mike and Elisabeth's new aviary complex.

